Ч. 96 (891). Львів, субота 27. цвітня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Автокритика.

Орґан галицько-польської адміністрації, „Czas“, помістив д. 22. цвітня допись з Бродів під заг. „Dzikie pola“ w Galicyi, в якій читаємо:

„Острах проймає кождого, хто переїзджає в наші сторони. Більше однак з приводу того, що тепер тут діеть ся, як з приводу знищень, доконаних війною. В брідськім повіті боєва лінія пересувала ся кілька разів, і заледви кілька крайно східних громад, що через цілий час були по тамтій стороні російського фронту, спаслось перед знищенем. Всі инші громади більше або менше зруйновані; деякі зруйновані так, що нема в них ані фільварку, ані села, сама тільки пустиня; в инших селах лишилось денеде трохи мурів, трохи будинків, трохи дерев. Всюди звалища, всьо попалене, богато стрілецьких ровів, перекопів, вирв; дороги попсовані, поля заросли бурянами; що кілька кроків можна знайти покинені ручні ґранати і стрільна всякого рода. На полях глуха тишина; не побачиш ніякого звірати, навіть кота або пса. Населення не богато; воно удержало ся тільки в тих віддалених селах, що вратувались, бо їх ніколи не евакуовано, а до всіх инших місцевостий доперва звільна стягаеть ся.

„Але до такої руїни піла східна Галичина привикла; що війна знищила, людська праця і культура зуміє відбудувати. Отже більше переражує, що доси, помимо істнованя тут вже від стільки місяців можности відбудови й праці, привернення права й ладу, навіть не зачато в тій цїли нічого; противно, всьо попадає в щораз більший розстрій і безлад.

„Ґенеральної репатріації евакуованих доси не заряджено; тільки мала їх часть повернула за урядовим позволенем з місць скитальства в середущих і західних повітах, якусь одну або другу ґрупу відіслано насильно з Моравії, щоби там не обідала довше тубильців; кромі того дещо перекрало ся без позволеня до своїх осель.

Щасливими були ті, що в своїм селі застали якісь хати і будинки, хочби без дахів, без віком і дверий. Богато однак мусїло шукати для себе приміщеня в опорожнених військом землянках, в ямах, серед румовищ. Голодують всї. (Сконфісковано). Люди пробують запевнити собі найперше дах над головою. Хто не застав в своїм селї хат або землянок, іде до найблизшого села, в котрім лишились ще якісь будинки, розбирає їх, матеріял переносить на свій ґрунт і будує собі з нього хату. Або знов іде до найблизшого ліса і витинає стільки дерева, скільки йому потрібно на барак. Анї в розбираню чужих хат, ані в рубаню чужого ліса ніхто йому не перешкаджає. (!)

З чужого ліса забирає також стільки топлива, скільки йому подобаєть ся. (!) Чим сї люди кормлять ся — се загадка. Деякі принесли з собою дещо на скитальстві зароблених припасів, инші розлазять ся по найдальшій околиці. Жебрають або крадуть; ходять також за границю до української републики, де за дорогі гроші можуть собі купити муки або солонини. В найблизшім часї, коли на полях появить ся де яка ярина або бараболя, будуть імовірно чужі поля уважати спільною власністю, як вже уважають ліси.

„Дуже мало могло зорати або скопати кусник свого ґрунту. Не мають анї живого, анї мертвого інвентара. Не мають також насїня. З боку правительства не дістали найменшої помочи для зораня ріллї і переведеня весняних засівів.

„Брідське староство, котре до недавна ще урядувало в Золочеві, перенесло ся вправді перед двома тижнями до Бродів, але доси не розвинуло запевненої державою помічної акції для урухомленя рільних господарств. Навіть подань о засївні запоти ще не відослано. Не полагоджує також просьб о рекламації рільників, що служать в війську. Військові причинки платять дуже неправильно або і зовсїм не платять. Відібраних від інтересованих перед півтретя місяцями квітів ще доси не виплачено. Державного причинку, який належить ся репатріованим, не платять зовсїм. (Сконфісковано). Ліси повні втікаючих звідси російських полонених, котрі є дуже небезпечні для чужої власности. Велику небезпеку становлять також ті розсипані по полях стрільна і ґранати, що експльодують при найменшім ударі. Давно було обіцяно, що військо дасть окремі відділи до перешукання піль і вибирання стрілен. Доси до сього не прийшло, хоч тут війська досить, а тимчасом нема дня, щоби не було цілого ряду нещасливих випадків. Богато осіб було вже забитих, богато дітий має повиривані пальці або руки і вони спадуть тягарем на державу. З плугом на поле годї би виїхати; навіть нераз на дорозї під колесом воза вибухне ґранат (До кінця сконфісковано)“.

Ми нарочно навели в дословнім перекладі статю-допись „Czas-у“, бо повисші стрічки дуже знаменні. Цїла статя се нічо иншого, як найвірнійша і найщирійша автокритика чинників, що попосять самі вину за пекло, яке вони в сїй дописи змалювали. „Czas“ сеж орґан саме тих кругів, з яких рекрутуєсь галицька адміністрація, сеж орґан тих, що не сповняють своїх найпримітивнійших обовязків супроти нещасного населення, як се так вірно зображене в наведеній нами статї-дописи.

Ми навели статю „Czas-у“ длятого, бо нам самим або не вільно всього писати (миж під контролею галицької адміністрації!), або коли дещо й перейде крізь галицько-адміністраційне сито, то зараз стрічаєть ся в сусїдних кругах з замітом: се переборщене, се неправда, се звичайна „krzywda ruska“. А так за нас нехай говорить речник самих винуватців.

Нечуваний терор Румунів в Бесарабії.

В київській „Робітничій Ґазеті“ пише З. Степовий про сучасне положене населення в Бесарабії.

Про се йому розповідав т. Іван Очинський інструктор шкільної освіти бувшої „Republica Democratio ca Moldoveneasca“ котрий бороначи своє житє, 12 цвітня утік з Кишинева.

Його посадили під арешт Румуни за українську роботу звідки він через ніч та вікно втік до Київа.

Останніми днями він був на зборах „Сфатул Церія“ підчас дебат про „присоединеніе“ Бесарабії до Румунії і каже що всі представники селян категорично одмовились навіть обговорювати приєднаня і лише т. зв. „молдавський бльок“ що складав ся з кастової военщини та аґраріїв, голосували за приєднане і то після ультімата Марґіломана.

Підчас дебат у Сфатул Церії по всїй Басарабії стогін стояв.

Розстріли йшли за розстрілами.

Проти Румунів не можна було й слова говорити. Ось деякі факти:

1) У Кишиневі тілько за оден день були схоплені 20 чоловік Румунами, вивезені за Кишенев і розстріляні. Одного з них не добили і коли їх пригорнули землею він перечекавши, поки Румуни зникли, виліз і потім сповістив про се молдавського міністра юстиції Савенко.

2) Сей же Савенко одержавши з цілої Бесарабії документальні дані про сотні нечуваних злочинств та розбоїв Румунів передав документи „предсїдателю міністрів“ Інкульцю, котрий потім замість протеста перед Румунами папери приховав і промовчав.

3) У Кишеневі під час окупації його Румунами забито силу молдавських солдат за те, що не хотіли слухати приказів Румун та відмовлялись віддавати честь румунським офіцирам.

4) Захоплено і невідомо де поділо (кажуть всї що постріляно) комісарів Рудена з Білецького повіту і Літвінова з Сороцького повіту за те, що населене сих повітів протестувало проти розбоїв та злодійства Румунів.

5) По слухам розстріляна відома соц. дем. еврейка Ґрінфельд за те що користувалась великим авторітетом серед демократії та селянства.

6) Розстріляли Чумаченка бувш. молдавського міністра земельних справ.

7) Забили до півсмерти учительку Святенко та учителя Грисика за навчане на укр. мові українських селян.

8) Коли було Бендерське земське зібране, то ґенералмайор Ізвареско оточив будинок скорострілами, у середину ввів солдат і сам виступив з відповідною промовою в котрій категорично запевнив, що „усякого хто буде аґітувати проти Румунії і стояти за Україною буде викинений за Дністер, або викинений у Дністер“ (дословні слова ґенерала).

9) Коли земське зібране вибрало членом управи Бруня (Українця), то Румуни під карою смерти примусили його відмовитись.

10) Молдавському міністру П. Ерхану заборонено катеґорично говорити по політичному моменту, коли узнали що він, против насильства над Бесарабією. Тіж самі Румуни заборонили вибирати його, коли земство вибирало його своїм головою.

11) Скрізь земським зібраням заявили, що коли населене буде висловлюватись проти Румунів, то се буде свідчити про аґітацію земців і тоді вже Румуни знати муть що робити.

12) Розігнані усі повітові, волосні і сільські селянські комітети.

13) Запечатані українські підручники там де находили.

14) Знищені усі соціялїстичні комітети.

15) Суд ведеть ся... скорий Румунами офіцирами без якоїб то не було „юріспруденції“ і від сього суда стогне нещасна Бесарабія.

16) Вивозять у Румунію всю ту кольосальну суму військового майна, що на мілїярди карбованців залишилась в Бесарабії. Вивозять з великим поспіхом і вже з Сорокського повіту де залишилось все майно 9 та 8 армії і 29 корпуса вивезено все до останнього щебля у Румунію.

Скрізь стоїть зараз глухий стогін і розпач, або тишина могили.

Усе населене і українське і еврейське і молдавське, як манни небесної жде визволеня з сього пекла Україною. На Україну нині усе уповане терорізованого, змордованого населеня.

Побачивши румунську ласку, вже міністри молдавські Крісті та Савенко хотіли їхати до Києва вкупі з лїдером бесарабського селянства Циганко, але Румуни дізнались з яким духом їхали вони і не дали потяга.

Зазначені вище і безліч ще инших фактів утворили зараз таке становище, що колиб зараз була післана хоть маленька військова сила на визволене Бесарабії то все населене поголовно сталоб до захисту свого житя від Румун.

Українська влада не повинна обмежитись одним формальним протестом проти неминаного румунського розбою.

Обовязок України вимагаеть рішучих кроків, що до визволеня Бесарабії

Українська влада повинна показати належне місце румунській олїгархії, що без сорому душить 3 і пів міліона бесарабського населеня.

Українська демократія зараз повинна підняти могутний всеукраїнський протест і пресою і реальною активною роботою по знищеню румунського розбоя. Треба робити зараз, поки ще бесарабське селянство не загубило надії на визволене і побачивши реальну піддержку, піде на боротьбу за ті добутки, що дала йому революція.

Коли припустимо запанувати румунській реакції се лишний раз і нам же самим нагадає, що найгірший в світі вчинок був і є, се вчинок Пилата“...

Румуни анектують Бесарабію терором і звірськими вчинками. На Україні зрозуміли вже, що не гарно поступила собі Україна, що позволила подіям зайти так далеко і називають се вчинком Пилата. Але вчинок сей поповняє Україна не тепер — але поповнила його вже підчас Берестейських мирових договорів. З достовірних жерел нам відомо, що осередні держави цілком не були противні, щоби Бесарабію прилучено до України. Лише через доктрінерство українських представників се не стало ся. З сего скористали Румуни і тепер поневолюють вони не лише Молдавян, але також Українців, яких велика сила живе в Румунії. Може не за пізно буде ще, щоби хоч сих Українців звільнити від румунського ярма.

Україна а Білорусь.

Київська „Нова Рада“ з 21. с. м. пише:

Вчора відбуло ся перше офіціяльне засїдане представників уряду Української Нарвдньої Републики та уряду білоруської народньої републики в справі установленя державних меж між републиками. З боку Української Народньої Републики приймають участь: Лихнякевич, Свидерський, Петрівський; з боку уряду білоруської народньої републики Цвикевич, Рак-Михайловський.

Засідане відчинив Лїхнякевич, який від імени уряду Української Народньої Републики привитав білоруську делеґацію. В своїй промові Лихнякевич підкреслив особливе значіне того факту, що представники білоруського народу перш за все звернулись до України і тим показали своє братнє почуте до українського народу, як провідника в будованю демократично-національної держави. Білоруський народ не помиливє ся в своїм почутю а може й в надіях, бо український народ оцінить братнє відношеня свого сусїда і завжди бажав і бажає бути щирим приятелем.

Йому відповідав голова білоруської делеґації Цвикевич. Дякуючи за привіт, він висловив надію, що український народ який став на чолї руху національно-державного відродженя, буде розуміти бажаня і потребу білоруського народу і обидва народи в короткім часї дійдуть до державно-братньої спільности. Поміж Білорусию а Україною нїколи не було ворожнечі, не повинно бути її і тепер. Ми надіємо ся, що представники українського уряду цілком згодять ся з установленем меж на основі етноґрафічного розселеня обох народів, що повинно служити підвалиною для мирного співжитя.

Після того на засїданю були піднятї питаня про: 1) принцип, яким повинні кермуватись комісії при встановленю державних меж. 2) Мапу, по якій комісії будуть керувались при встановленю меж. 3) Основні точки на заході та сході, які будуть лічити ся вінцевими.

Після дебати принято за основний принцип, принцип етноґрафічний, але в тісному звязку з принципами ґеоґрафічним і економічним. Голова білоруської делеґації заявив, що вони будуть керувати ся мапою проф. Карського, видана 1918 р. Українська комісія, не маючи нічого в принципі проти мапи Карського, зазначила, що вона окрім того, буде керувати ся своїми етноґрафічними, економічними та иншими мапами.

За Холмщину.

Київська „Робітнича Газета“ з 18-го сего місяця в статї „Варто би виявити хоч трохи діла в справі холмській“ пише:

„Коли німецька армія завоювала в сїй війнї Польщу та Холмщину, коли окремим актом осередних держав проголошено утворене окремого державного тїла, Королївства Польського, тоді тимиж державами порішено прилучити Холмщину до сеї нової польської держави. — І вся політика осередних держав в Холмщині, при піддержці польського гро-

В. МАСЛЯК.

З переживань бучацького монастиря.

Розсіяні на нашій землї василиянські монастирі вже хочби тому справді симпатичні, що кождий з них своїм гарним положенем находить увагу своєрідним чаром поезії.

Від перших часів христіянства на Руси висилала митрополія чина св. Василия Великого — себто київо-печерська Лавра — своїх монахів у всї сторони українських земель шукати нових осідків для построюваня нових скитів, нових монастирів на славу Бога а на пожиток народови. Передтечами таких висланців бували дуже часто страстотерпці або пустинники-анахорети. Вибирали вони собі на житло затишні, чаром природи окружені місця. Тут найперше самі себе посвячували пустинному і богоговійному житю, впливаючи ним на релїґійні почуваня доохресного населеня, а відтак ставали самі ігуменами тих монастирів, що двигали ся на місцях увсячених їх анахоретизмом.

Так приміром перенесли ся анахорети, що жили в окремих хатинах на Черниявці, в лїсах села Грушова за рікою Любачівкою в нинїшнім яворівськім повітї, до здвигненого і щедро вивінуваного монастиря на Щеплотах, о милю на схід і на сей бік ріки. Оснувателем монастиря був „благочестивий“ Атаназий Літинський, за часів Хмельницького полковник брацлавський і колишний властитель величезних посїлостий на просторах нинїшньої Краковеччини, Мостищини, Любачівщини і Равщини. Великий патріот, вірний син рідної землї і своєї церкви, упокоїв ся сном вічним під камяною плитою при стіні грушівської церкви в 1645 році. З його роду живо по нинїшний день послїдна вітка — розуміеть ся вже латинничка — замужна за н. Ромером, властителька Вербиці, близь Угнова. На Черниявці остала по анахоретах памятка в виді височезного хреста на тім місци, де стояла їх церковця. Нарід від часу до часу ставить на тім посвяченім місци новий хрест, пильнує, щоби він був гарно огороджений, а сам задержав до тепер в памяти тих добрих, набожних старців, що й пораду давали прочанам і всяке лихо відшептували молитвами. Щеплїцький монастир перетрівав до часів Йосифа II. Розпорядженем сего цїсаря монастир скасовано, землї його спродано на цїли релїґійного фонду, але з самої церкви лишив ся чудовий іконостас, в Галичинї мабуть чи не один з найкрасших, перенесений до сусїднього села Завадова, та богато образів, з яких многї вже перейшли до національного музея у Львові, а деякі ще украшують стіни дуже старої кендринової церкви в Грушові і церкви в Вербянах.

Монастир в Краснопущи завдячує своє істноване анахоретови Гедеонови. Пророчим духом предвидів сей угодник будучність гетьмана Івана Собіського і впевнив його, що стане королем. Собіський, ставши ним дїйсно, пригадав собі добрячого старця; построїв в лїсах поморянських на місци, де була Гедеонова хатина, гарний монастир, вивінував його і подбав, щоби першим ігуменом в тій духовній оселї став саме о. Гедеон. Відтак церковна власть надїлила сей монастир відпустами і з того часу в бережанській і золочівській сторонї стає він рівно усвяченим місцем, як Зарваниця на Поділю.

Подібним ладом построювались і в инших сторонах нашої країни сї справдішні акрополї нашої віри, нашої культури і національности. ОО. Василияни і СС. Василиянки горнули до себе нарід. Учили ремесла і промислу, садівництва і огородництва, килимкарства, мережаня, гафту, різьби, живописи і співу. Ширили книжну просвіту, по глухих лїсових нетрях мостили дороги, улїпшували рільництво, видираючи з під протеребленях відвічних лїсів землю, потрібну для сотворення хліба. На случай небезпеки подавали монастирі в своїх укріпленях захист доохресним жителям, а нарід горнув ся радо до тихих благих і трудячих робітників у христовім вертоградї, осїнених знаєм і божою ласкою. Люд ставив залюбки свої хати у сусїдстві монастирів і розвивав ся, бачучи в них твердю заборолом проти замахів чужої і домашньої ворожнечі.

Традиція про отсї взаємини вияв ся і тепер щирою, більшою прихильністю простолюдя до духовенства монашого, чим світського.

Таку традицію має за собою і один найгарнійших галицьких монастирів — Бучацк.

(Далі буде).

мадянства, прямувала до того, щоби се прилучене приготовити як найскорше і як найліпше. — Длятого по всьому краю заведено польську адмінїстрацію як з місцевої людности, так особливо з австрійських Поляків. — І пішла насильна і скора польонізація Холмщини.

Мир в Берестю несподівано повернув холмську справу в инший бік, оповивши сумом і гнївом „заборчі“ круги польського громадянства. — Правда, в берестейському мировому договорі зазначено, що, хоч Холмщина й відходить до України, але тільки тимчасово, поки населене само остаточно не виявить свою волю і не вирішить долї Холмщини своїми голосами.

Як би там не було, перед нашим Урядом стояло певне і невідкладно завдане, на ньому лежав обовязок зробити добрі умови для того, щоби населене Холмщини могло виявити свою дійсну несфальшовану волю в справі прилучення Холмщини до України чи до Польщі. — А для сього перш за все треба було усунути польську адмінїстрацію, повернути всїх Холмщаків-втїкачів до дому, утворити свою адмінїстрацію, котра повинна би була стояти на сторожі демократичного ладу та рівноправности національностий в Холмщині.

Чи зробило що небудь в сїй справі наше мінїстерство закордонних справ, навіть цїлий наш Уряд? — На жаль на се питане мусимо дати сумну для нашого Уряду відповідь. Не тільки нїчого значного в сїй так важній справі доси не зроблено, але навіть загублено богато дорогого часу, загублено зі шкодою для справи, для холмської людности.

Поки наш уряд подбало мовчав в холмській справі, збентежені імперіялїстичні польські кола очуняли та взяли ся до роботи з подвійною енергією над польонізацією Холмщини. Поляки можуть сміливо сказати, що сї два місяцї, по підписаню мира в Берестю, вони не згаяли марно, що вони зужили всї сили, всї заходи для того, щоб Холмщина була відділена від України та прилучена до Польщі.

Нечувана польонізація краю, терор над Українцями діячами в Холмщині, знищене осель біженцїв, що мали незабаром повернути ся домів, парцеляція великої земельної польської власности і кольонізація Холмщини мазурами, убивства, застрахуваня — ось чим може похвалити ся польський уряд в холмській справі.

Як би не цїнувати сю роботу, сї методи, все-ж таки ми мусимо сказати, що нею надзвичайно затруднено прилучення до України Холмщини, давної нашої землї, і по сей день залюдненої нашим народом.

А тим часом ми договор берестейський ратифікували, збіже й инші товари Австро-Угорщині даємо і вивозимо. Чи се ще не анахронїзм? Чи се ще не недбальство нашого уряду — нашого мінїстерства закордонних справ? Чи може воно виправдати се недбальство, сю байдужність до обстоювання тих прав республіки, котрі виборола для неї в Берестю наша мирова делеґація?

Виправдати сього свого поводженя вона нїчим не може. А спокутувати може тільки подвійною активністю в холмській справі. Час не жде. Треба покласти край примусовій польонізації Холмщини. Треба домагати ся здійсненя тих прав, котрі маємо ми по мировому договору. Ми вимагаємо від мінїстерства закордонних справ добивати ся усуненя польської адмінїстрації і заміни її нашою, поворогу біженцїв в Холмщину. На шлях рішучий і активний ми кличемо пана мінїстра закордонних справ“.

Отсей зазив справдї дуже на часї,

Австро-нїмецькі умови що до експльоатації України.

Польські часописи доносять:

Цїлу господарську область України подїлено на дві сфери інтересів, з котрих північна припадає Німеччині, а полуднева (Поділе, Бесарабія, Херсон, Одеса) Австрії. Територію, що припадає Австрії, поділено знов на пять господарських секцій, а саме: Проскурів, Каменець Подільський, Винниця, Могилів і Біла. Для кождої секції установлено офіцира, що кермує господарськими справами, котрий має увійти в контакт з місцевими купцями і орґанїзаціями та здавати справу з можности добутя там середників поживи.

Головним управителем тої орґанїзації іменовано капітана Крупського з осїдком в Винници. Добуті припаси ділить ся між Німеччину і Австрію тим робом, що обі сторони дістають збіже в відношеню як 1:1. Так само пашу; инші артикули в відношеню як 3:2. Ціни підпадають безустанним хитаням; o обовязуючі оферти дуже трудно так, що тільки негайне купно веде до цїли. Крім того свідченя можливі тільки при дуже строгій контроли. Транспорти можна переводити тільки мілїтарною дорогою, а саме з Київа через установленого офіцира ґенерального штабу ц. і к. шефа польових зелїзниць в Жмеринцї.

Ґенеральний страйк в Ірляндії.

Берлїн, 26-го цвітня. — З Дубліна доносять, що дня 24-го сего місяця розпочав ся ґенеральний страйк в цїлій Ірляндії. — Страйкують навіть пекарі, різники і купцї. Трамваї і поїзди не курсують.

Жите промислове і торговельне завмерло. Спокою покищо нїгде не нарушено.

КОЛИ ВИ ВЖЕ ОБЕЗПЕЧЕНІ НА ЖИТЄ
то обезпечте Вашу жінку! Сим обезпечуєте будучність своїх дїтий.
Українські родини обезпечують ся на жите тільки в одинокім українськім товаристві взаїмних обезпечень на жите і ренти
„КАРПАТІЇ“
у Львові, вул. Руська ч. 18. 548/2

Телеґрами.

Не буде анексії України!

Київська „Нова Рада“ оголошує інтервю одного свого співробітника з предсїдателем австрійської торговової делеґації ґр. Форґачем. Він катеґорично заявив, що **Австро-Угорщина не мають нїяких анексійних планів і не мішають ся до внутрішних справ краю**. Се що німецькі війська оперують в північній части України, а австрійські в полудневій не можна уважати, що будьто би Австрія і Німечина поділили обсяг своїх впливів на Україні, але се стало ся в наслїдок чисто ґеоґрафічного положеня. **Війська Австро-Угорщини перебувають на Україні в цїлях приятельських і їх вицофає ся негайно, як лиш заведет ся порядок.**

Бої на західнім фронтї.

Берлїн, 25. цвітня. (Урядово). Над рікою Лї не удав ся сильний французький приступ. Над рікою Скарпою, на північ від Бетін і коло Фестібер незначні потички.

На полудне від ріки Соми заатакували ми коло Віер Бретоне Анґлійців і Французів. В завзятім бою перейшла наша піхота через гнїзда зі скорострілами. Помічні були панцирні автомобілї. Ми заняли місцевість Анґар.

Над Авр посунулись ми від місто Кастоль. Через цїлий день припускав неприятель проти приступи військ, які були на позиції і яких стягнено зі заду. Їх кроваво відбито. Бій продовжав ся цїлу ніч. Ми взяли 2000 полонених, 4 гармати і много скорострілів.

Вечером. Армія ґен. Сікста ґр. Арміна боре ся о Кемеж.

Лиш австрійська артилерія.

Берлїн, 25 цвітня. „Voss. Ztg“ подає що на західнім фронтї не ма других австрійських військ, кромі артилерії.

Анґлійське призване ся.

Льондон, 25 цвітня (Ткб). В нинїшних боях осягнули Німцї деякі успіхи в напрямі на Аміси.

Крим зі Севастополем і Чорноморська фльота приналежать Україні.

Берлїн, 25 цвітня. Після донесень Гаваса представник Центр. Виділу Чорноморської фльоти подає до відома на припорученє Укр. Центр. Ради з дня 23 с. м., що Крим зі Севастополем і цїла Чорноморська фльота прилучає ся до України. Фльота має вивісити українські прапори і признати Київську Раду.

Румунія анектує Бесарабію.

Букарешт, 25 цвітня. (Ткб). Бесарабські мінїстри уступили 22. с. м. зі своїх становиск. Двох Бесарабів, Інкулец і Чюгуреану зложили румунському королеви присягу на вірність. В звязи з сим видало румунське правительство деякі зарядженя, які мають улегшити перехід з теперішного відношеня Бесарабії до сего, яке проголошене в акті про прилученє Бесарабії.

Мінїстер Зайдлер остаєсь

Відень, 52. цвітня. Доносять нам, що конфлікт між Палатою Панів а президентом мінїстрів д-ром Заадлером на разї уладнано. Д-р Зайдлер заявив, що він боре на себе відвічальність за всї політичні виступи цїсаря. Мінїстер лишаєсь на давнім становиску. Палата Послів розпічне вівторок свою працю серед нормальних відносин.

Борба за реформу виборчу.

Будапешт, 25-го цвітня. — Поручена королем Стереньому місія утвореня мінїстеріяльного кабінету не повела ся. Він запропонував був, щоби дискусію над законом про виборчу реформу відложено до осени. З сим згодили ся соціялїсти і партія Каролього під условем, що як в осени не переведе ся закону про виборчу реформу, — то має ся розвязати сойм.

Тіса є за негайним полагодженем справи. — Векерле думає, що дасть ся в компромісовій дорозї поладнати справу. Незвісно кому монарх поручить тепер утворене кабінети. Найбільше шанс має Векерле.

НОВИНКИ.

— **Дорогий гість.** Вчера під вечер приїхав з Київа до Львова д. Дмитро Дорошенко, бувший революційний ґубернатор галицького Поділя і Буковини, опісля голова першого українського кабінету (Ґенерального Секретаріяту), а тепер посол Української Републики до невтральних держав. — Вістка про приїзд так дорогого нам всїм гостя оббігла скоро львівську українську громаду і вечером зібрав ся в окремій комнатї ресторану „Імперіяль“ тїснійший кружок — около двацяти осіб — бувших засланців, знакомих п. Дорошенка з Київа, українських послів, керманичів українських краєвих інституцій і пань — щоби привитати дорогого гостя, для котрого галицьке Поділе і Буковина, а так само галицькі засланцї мають лише

почуване найсердечнїйшої вдяки та глибокої пошани.

В дружнім кружку при спільній вечери проговорено про всякі, для кожного Українця так інтересні справи пізно поза північ та виголошено кілька тоастів. Голова „Нар. Комітету“ др К. Левицький вніс тоаст в честь укр. держави і її керманичів та на повне виконане берестейського договору, пос. др Цегельський в честь самого п. Дорошенка і його дост. Дружини як щирих приятелів і опікунів Галичан, дир. Заячківський говорив про господарські взаємини між державною Україною а Галичиною, а панна Нагірна від укр. університетської молодіжи П. Дорошенко відповів на кожну промову з справдїшним теплом заявляючи, що Галичина спеціяльно дорога його серцю як найбільш розвинена а рівночасно найбільш діткнена війною часть укр. землї. П. Дорошенко лишаєсь у Львові ще кілька днів, почім їде через Відень у Швайцарію. Бажаємо йому найкращих успіхів.

— Українські робітники в свято 1. мая. Віденський соціялїстичний двотижневник „Праця“, орґан посла Вітика, оголошує відозву до українських соціялїстичних робітників, щоби як кожного року, так і сього, святкувати день 1. мая, але сього року не разом з польськими робітниками, а окремо.

— До відома Президії Дирекції почт і телеґрафів у Львові. З Торговиці пільної, повіту Городенка пишуть нам нам: Вже другий місяць урядує в нас панна „poslmistrzynia“ Гелена Павлїк. Панна Гелена не знає по укрїнськи нї писати, нї читати, нї говорити. Листи, адресовані по українськи, не в силї прочитати і вони тижнями лежать на її бюрку, аж доки не найдеть ся якийсь „przyjaciel“ щоб відчитав та вписав адреси на горі „polskimi literami“. Наші листи мандрують по Топорівцях а часописи (як „Дїло“ і „Укр. Слово“) адресовані до Тишковець і Городницї не говорячи вже про Тарновицю стосами лежать у неї на столї. Листи, надавані нами, тижнями чекають, аж пан „dziedzic“ буде їхати до міста та при тій нагоді забере їх туди. Коли на нашу жалобу до ц. к. Дирекції почт до нинї не маємо відповіди, просимо сею дорогою Світлу ц. к. Дирекцію забрати від нас панну Гелену Павлїк, бо з нею не можемо порозумітись. А нашого п. посла просимо сею справою занятись. — Гринько Шинкарук Антона господар з Торговици пільній.

ОПОВІСТКИ.

Субота, дня 27-го цвітня 1918

Нинї: 27-го цвітня: греко-кат.: Мартина папи. римо-кат.: Анастазія.

Завтра: 28-го цвітня: греко-кат.: 6. Н. Цвітна, римо-кат.: 4. Н. по. Вел.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Дентистичне заведене

Дра Олександра Барвінського

при вул. Сикстуській ч. 17.

Виймоване зубів без болю і пльомбоване.

Штучні зуби в кавчуку, золоті і платинї.

Пацієнтів з провінції залагоджуєть ся в найкоротшім часі.

Красний адвокат

Др Володимир Бачинський

відновив адвокацьку канцелярію

в Підгайцях.

Адвокат

Др Ф. Ващіц

оборонця в справах карних і військових

Львів, ул. Колонтая ч. 4.

ОГОЛОШЕНЯ.

Приймаю переписуване на машинї. Зголошеня в адміністрації. 549 2—3

Пасїчника рутинованого для 100 пнів пошукує від 1. мая, плата після умови. зголошеня Марцїнків Мізунь-старий. 534 5—5

Машиніста зелїзничий Українець вдовець 33 роки. Оженить ся зі старшою панною до 35 лїт або вдовою до 40 лїт. Кравчинї мають першенство, маєток пожаданий. Річ трактую поважно. Листи з фотоґрафіями слати під адресу Машиніста 33. до адм. „Укр. Слова“. 552 2—3

Солїцитатора рутинованого

пошукує канцелярія адв. дра В. Бачинського в Підгайцях. Зголошеня під адресою: Др В. Бачинський — Львів Супінського 19. Оферти не принятї полишать ся без відповіди. 173

Служницю котра займилаб ся вихованем дітей, хорою жінкою і цїлою хатою, сейчас прийму. Вік старший, охотно з провінції, харчу не брак. Відомість в Адм. „Укр. Слова“ 547 3—4

КОРЕСПОНДЕНТІВ

зі студіями, або практикою,

- Бухгальтера і панну -

до писаня на машині, по можности стенографку прийме зараз

„Спілка української кооперативи Галичини“ Львів, вул. Підвальє 7.

До зголошеня треба долучити опис житя і відписи свідоцтв та внести подане по можности особисто. 509 3—?

Від нинїшного дня адміністрація нашої часописі находить ся при улиці Сикстуській ч. 21.

Коректора

прийме сейчас „Укр. Слово“.

З нинїшним днем появила ся заходом Редакційного Комітету

„Антольоґія Стрілецької Творчости“

книга, в якій поміщені поезії і твори малярські та музичні У. С. С. Замовленя слати на адресу:

— ЛЕВ ҐЕП. ВКШКІЛ У. С. С. II. курінь —
Etappenpost 445.

Цїна одного примірника в гарній оправі, 114 картин, формат 24. 32 ст. 60 корон.
511 3—5 Комітет.

Памятка з Береста!

фотографічні знимки з підписаня делеґатів на мировім договорі в Берестю можна купити в обох українських книгарнях по 5 кор.

НОВА КНИЖКА:

„Техніка у світовій війнї“.

Популярний опис ріжних воєнних знарядів сухопутніх та морських. Написав Юрій Левицький.

Богато світлин і рисунків.

В книжцї говорить ся між иншими про динаміт, екразит, пушки, гавбицї, моздїрі, кріси, панцирні потяги, кораблї, кружляки, дріднотв, підводний човен, бездротний телеґраф, турбіни, мотори, торпеди.

Цїна К 2·60., на порто звичайне треба 10 сот. на поручене 10 сот. Висилає лиш за готівку наперед прислану: Канцелярія Тов. „Просвіта“ Львів, Ринок ч. 10.

ПОЗІР! ВАЖНЕ!

Хто хоче без учителя навчити ся по нїмецьки, нехай замовить собі сейчас українсько-німецький

— Самоучок —

(зі словарцем)

укладу О. СОЛТИСА (4-те побільшене виданє). Цїна К 3. з почтовою оплатою К 3·50.— Висилка лише за готівку. Замовленя і гроші прошу присилати на адресу: А. Оксана, Львів ул. Кадецька ч. 4.

УВАГА: Сей Самоучок уложений після випробованого вже способу научаня! Важне і для учителїв уділяючих початків німецької мови як також учеників і приготовляючих ся до вступних іспитів.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:		В краю і державі:	За границею:	
На рік . . .	44·— К.	50·— „	На Україні	25 карб.
„ пів року . .	22·— „	28·— „	В Нїмеччинї	мар.
„ чверть року	12·— „	15·— „	В инших державах .	84 фр.
„ місяць . .	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і недїлю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана, Львів Сикстуська 10.

Biblioteka K.U.L.